

Terwijl de tijd

Terwijl de tijd

Sonnetten en andere lichte gedichten

Hans Manders

Voor Mathieu, Heidi, Rian en voor Hannie natuurlijk

Omslagfoto: Moulin du Ruy (*Hannie Derks*)

Bij gelegenheid van mijn afscheid als gemeentedichter
van Bernheze
Januari 2017

Andere dichtvormen

Hans wie?

Hè, welke Hans? Hans Manders? Huh? Hans wie?
Wie mag die Hans in godsnaam dan wel wezen?
Wanneer u dit gedichtje hebt gelezen
Dan denkt u bij Hans Manders vast: o die!

Ik heb geen zus zoals die Hans van Grietje
Ik ben geen goochelaar zoals Hans Klok
Ik kraakte nooit een huis zoals Hans Kok
Zong nooit zo mooi als Hans de Booij een liedje

Ik kan geen foto's als Hans Aarsman maken
Ben geen acteur zoals Hans Dagelet
Ik twijfel over elke nieuw zet
En kan dus als Hans Böhm geen potje schaken

Ik ben zoals Hans Brinker heus geen held
Die in een dijk zijn vinger durft te steken
Ik doe niet als Hans Wiegel van mij spreken
Verdien niet als Hans Smits met bakken geld

Ik speel niet als Hans Dulfer saxofoon
Kan zelfs niet als Hans Dijkstal destijds blazen
Ik zal als Hans Kazan geen mens verbazen
En ben niet als Hans Kraaij van Hans de zoon

Ik ben nog niet als Hans van Mierlo dood
Maar zal geen bed met Connie Palmen delen
Ik kan niet als Hans Liberg iets bespelen
En ben niet als Hans Teeuwen een malloot

Ik schrijf geen sprookjes als Hans Christiaan
En kan niet zoals Hans Lodeizen dichten
Ik ben geen Hans voor in de nieuwsberichten
En trek geen trui zoals Hans Spekman aan

Ik hoor heus niet tot die beroemde Hansen
Van wie er in dit land toch zoveel zijn
Hans Wijers, Kesting, Sibbel, Dorrestein
Maar breek toch voor mezelf een aantal lansen

Al draag ik dan een leesbril van Hans Anders
Al ben ik burgerlijk en monogaam
Al maak ik dan mijn leven lang geen naam
Ik ben verdomme mooi toch wel Hans Manders

Ik ben een zoon en van mijn zoon de vader
Ik ben een toegewijde echtgenoot
Ik smeer dus dagelijks mijn eigen brood
En heb mijn eigen referentiekader

Wanneer ik in een spiegel sta te kijken
Dan kijkt mijn eigen hoofd me altijd aan
En steeds besluit ik maar weer door te gaan
Met op mijn eigen spiegelbeeld te lijken

De weg naar Omsk

Bij de dood van Drs. P

De weg naar Omsk kan lang zijn maar er komt een einde aan
Dus op den duur ziet iedereen het plaatsnaambordje staan
En boven bij dat bordje daar hangt ook een soort van doek
Waarop het woordje finish staat, je doet het in je broek

Maar om nog even om te draaien ben je veel te moe
Je strompelt of je kruipt desnoods er uitgeput naartoe
En bij dat doek ontmoet je dan een kerel met een zeis
Die mager is en bovendien behoorlijk eigenwijs

Hij tilt dat scherpe ding terwijl hij grijnslacht dreigend op
Hij heeft geen oren dus al zeur je nog zo aan zijn kop
Je kunt hem niet vermurwen want hij luistert niet naar jou
Hij slaat je vrij hardhandig en je laatste kreet is: "Au!"

Dan kom je in het dodenrijk, daar blijkt het niet echt pluis
Je krijgt er niets te eten en je hebt niet eens een huis
Er is geen bal te doen dus je verveelt je echt kapot
En niemand zegt: "Hallo, wees welkom hier. Ik ben het, god"

Dit lot dat wacht eenieder, ook wie doctorandus is
Met niemand sluit die kerel met die zeis een compromis
Al kun je aardig rijmen en met taal goed overweg
Ook wie de mooiste teksten schrijft heeft aan het einde pech

Al ben je vijffennegentig en bovendien bekend
Al kom je ook uit Zwitserland en ben je eloquent
Wanneer de zeis gaat zoeven dan gaat zelfs jouw kop eraf
En daarna ben je eeuwig dood, dat blijkt een zware straf

Een schrale troost: op aarde leef je in je teksten voort
Zolang men jouw gedichten leest of liedjes van jou hoort
Zoals het fraaie 'Dodenrit' of anders 'Heen en weer'
Jij komt niet meer terug maar wij genieten elke keer

Eerbetoon aan Kees Stip

Op twee eenden

Eend een was in zijn eentje niet in staat
Bij Loevestein de slotgracht uit te komen
Dus riep hij "Help me!" en eend twee, zijn maat
Heeft hem toen krachtig bij de poot genomen

"Al ben je," sprak hij, "zelf niet echt bij machte
Dan lukt het meestal met vereende krachten"

Op twee eenden en een zwaan

Een zwaan bedreef de liefde in het riet
Met eenden. Hij genoot, de eenden niet

De zwaan zei toen hij hoorde hoe ze weenden:
"Zo gaat dat altijd met verkrachte eenden"

Op een kikker

Een jonge kikker huilde bij de sloot
Terwijl hij naar de wolken zat te staren
Zijn moeder zei: "Toe, kom eens tot bedaren"
Maar zoonlief snikte: "Mama, ik wil dood

Want ik zie steeds, dat maakt me depressief
De wereld vanuit kikkerperspectief"

Op een paard

Hij bleef maar liggen in de wei
Dan op zijn rug, dan op zijn zij

Geen mens kon hem tot kunstjes dwingen
Hij wou niet lopen, rennen, springen

Hij roerde nauwelijks zijn staart
En was kortom een echt lui paard